

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	6123297198
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123297198.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne 365.bank, a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanej B. A., narodenej H., trvale bytom C., o zaplatenie 22.863,30 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 6Csp/38/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. októbra 2024 sp. zn. 9CoCsp/53/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 26. septembra 2023 č. k. 6Csp/38/2023-164 (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu (I. výrok), ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť sumu istiny 22.863,30 Eur spolu s úrokmi vo výške 1.951,90 Eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 22.863,30 Eur od 3. marca 2023 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 3.112 Eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 9 Eur a náhrady trov konania z titulu poskytnutia bezúčelového spotrebiteľského úveru žalovanej vo výške 30.000 Eur na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 13. decembra 2016 medzi žalobkyňou (do 2. júla 2021 podnikajúcou pod obchodným menom Poštová banka, a. s.) a žalovanou, ktorý žalovaná čerpala dňa 13. decembra 2016. Zároveň žalovanej priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok), o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, § 565 a § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“) a na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že vo výzve z 25. mája 2020, zaslanej žalovanej pred zosplatnením dlhu veriteľ neuvedol, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, preto túto výzvu nebolo možné považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané § 53 ods. 9 OZ. Z týchto dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko nárok bol uplatnený z titulu zosplatnenia a nebolo dôvodné priznať pohľadávku v rozsahu splátok splatných ku dňu rozhodovania súdu.

II.

Konanie pred odvolacím súdom

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 15. októbra 2024 č. k. 9CoCsp/53/2023-194 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej vo vzťahu k žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré náležite podrobným spôsobom v zmysle § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. Odvolací súd sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, v celom rozsahu stotožnil.

5. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že okresný súd sa „svojvoľne odklonil od doslovného znenia právnej normy (§ 53 ods. 9 OZ)“, uviedol, že súd je povinný vychádzať z doslovného znenia právneho predpisu, no okrem toho je tiež povinný v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR z 27. februára 2008 sp. zn. II. ÚS 171/05 prihliadať aj na účel zákona. Zdôraznil, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ je prejavom právnej ochrany dlžníka ako slabšej strany v spotrebiteľských sporoch. Odvolací súd bol rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že je potrebné špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú sa má úver zosplatiť, aby mohol spotrebiteľ tento účinok uhradením takto určenej splátky odvrátiť. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie nebol daný.

6. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenal, že skutkovú vadu nezistil, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá všetkým atribútom vyžadovaným § 220 ods. 2 CSP; konštatoval nedôvodnosť námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, pretože odôvodnenie súdu prvej inštancie považoval za dostatočne presvedčivé a zrozumiteľné. Na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že žalobkyňa listom z 25. mája 2020 upozornila žalovanú na možnosť predčasného zosplatnenia úveru s tým, že jej dlh predstavoval sumu 3.909,77 Eur. Následne listom z 22. júna 2020 došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky. Výška splátky podľa zmluvy predstavovala 428,94 Eur mesačne. V zmysle uvedenej výzvy spotrebiteľ, aby sa vyhol mimoriadnemu zosplatneniu úveru, mal uhradiť veriteľovi pohľadávku vo výške 3.909,77 Eur, čo predstavovalo viac ako deväťnásobok splátky. Z výzvy nevyplývalo, s ktorou konkrétnou splátkou bola žalovaná v omeškaní, a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od nej ako spotrebiteľky zaplatiť, aby predišla vyhláseniu predčasnej splatnosti. Pôvodný veriteľ tak neumožnil žalovanej riadne sa brániť, zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti, nakoľko na zabránenie vyhlásenia predčasnej splatnosti požadoval zaplatiť viac ako jednu splátku, čo bolo v rozpore s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného dôvodu podľa odvolacieho súdu odvolací dôvod nesprávnych skutkových zistení nebol daný.

7. K argumentácii žalobkyne v odvolaní odvolací súd ďalej konštatoval, že určenie konkrétnej splátky, pre nezaplatenie ktorej bude žiadať veriteľ splatiť celý dlh, je o to viac nevyhnutné, že predčasné zosplatnenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, a je na jeho uvážení, či a pre ktorú omeškanú splátku sa rozhodne toto svoje právo využiť. Odvolací súd považoval za nelogické tvrdenie žalobkyne,

že označenie konkrétnej splátky, ku ktorej sa viaže uplatnenie tohto práva by bolo nadbytočné, nakoľko právo na zosplatnenie môže veriteľ využiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Rovnako považoval za nelogické aj tvrdenie žalobkyne, že podľa výkladu § 53 ods. 9 OZ okresným súdom by sa veriteľ dostal do akéhosi cyklu, v ktorom by musel opakovane upozorňovať spotrebiteľa na každú jednu splátku, keďže naplnením zákonných podmienok v intenciách § 53 ods. 9 OZ by žalobkyňa dosiahla predčasnú splatnosť celej pohľadávky.

8. K námietke žalobkyne označenej ako vada napadnutého výroku, ktorou malo byť nesprávne zamietnutie žaloby v celom rozsahu, nakoľko mala nárok na zaplatenie všetkých jednotlivých splátok, ktoré sa stali splatnými do vydania rozsudku prvoinštančného súdu, odvolací súd podotkol, že žalobkyňa uplatnený nárok skutkovo vymedzila ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, pričom v odvolacom konaní v zmysle § 371 CSP nie je možná zmena žaloby, preto odvolací súd nemohol nárok posudzovať ako plnenie jednotlivých nezosplatnených mesačných splátok, nakoľko by išlo o odlišný, žalobkyňou v žalobe neuplatnený nárok.

9. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

III.

Dovolenie žalobkyne

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodnila § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Nestotožnila sa so záverom odvolacieho súdu, že z dôvodu neurčitosti (výzvy - upozornenia) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, možno hovoriť o absencii kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ, a teda zároveň neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru. Dovolateľka formulovala právnu otázku: „Či došlo k porušeniu ustanovenia § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 OZ, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru, čo zároveň malo mať za následok určenie takého úkonu za neplatný, a teda rovnako neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru.“

12. Poukázala na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, v ktorom o totožnej právnej otázke poskytol odlišné posúdenie otázky určitosti výzvy - upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru. V kontexte uvedeného rozhodnutia je podľa dovolateľky možné konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu pri právnej interpretácii a výklade sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko ten v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „(...) Vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru (...)“. Správnosť vyššie uvedených interpretačných prístupov a právnych záverov najvyššej súdnej inštancie majú potvrdzovať aj rozhodnutia viacerých súdov nižšej inštancie, ktoré odvolací súd nepovažoval za relevantné. K neurčitosti obsahu (zosplatňujúcej) výzvy zopakovala, že uvedenie splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon.

13. Z uvedených dôvodov žiadala žalobkyňa rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie súdu prvej inštancie, príp. rozhodnutie zmeniť tak, že žalobe vyhovie a zaviazne žalovanú na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania.

14. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

IV.

Konanie o dovolaní

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

16. Dovolaateľka namieta nesprávne vyriešenie právnej otázky, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

17. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. K dovolaniu § 421 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

20. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Pod pojmom „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ treba rozumieť stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

21. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP vzhľadom dovolaateľka v tom, že odvolací súd sa pri riešení (skutkovo formulovanej) otázky, či došlo k porušeniu ustanovenia § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 OZ, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentovalo uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu úveru, čo zároveň malo mať za následok určenie takého úkonu za neplatný, a teda rovnako neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, odklonil od záverov odvolacieho súdu vyjadrených v rozhodnutí z 30.

januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, v ktorom najvyšší súd poskytol odlišné posúdenie otázky určítosti výzvy - upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru, keď konštatoval: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Uvedené posúdenie totožnej právnej otázky je podľa žalobkyne diametrálne odlišné od jej posúdenia zo strany odvolacieho súdu.

Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení platnom do 30. 06. 2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu nemožno považovať názor vyjadrený v ojedinelom rozhodnutí dovolacieho súdu o spornej právnej otázke (nepublikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), ktoré z povahy veci nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda otázku, o ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, pretože sa nejedná o tzv. judikát publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ani o prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 459/2022).

23. Z uvedených dôvodov uznesenie dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, navyše v danom rozhodnutí najvyšší súd právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatnení vyslovil len ako protiargument ku, pre vec nie rozhodujúcej, argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia, čo zdôraznil aj Ústavný súd Slovenskej republiky nasledovne: „(...) len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré, hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“ (porovnaj sp. zn. III. ÚS 157/2025).

24. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že riešenie právnej otázky, od ktorého záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nepovažoval za odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keďže v priebehu dovolacieho konania Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 4. júna 2025 prijalo ako judikát uznesenie najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, ktorého právna veta, publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2025 pod č. R 34/2025, znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

25. Pokiaľ teda odvolací súd vyslovil názor, že: „ak má byť naplnený účel ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, t. j. aby spotrebiteľ na základe upozornenia veriteľa mohol zaplatením jednej konkrétne určenej splátky odvrátiť spoplatnenie celého dlhu, z obsahu upozornenia musí byť nezameniteľne určené, že dlžník nesplatil niektorú, a nie niektoré splátky, vo vzťahu ku ktorej mieni veriteľ uplatniť svoje právo podľa § 565 OZ. Uvedené označenie splátky teda nemá byť „vypočítateľné“, ... konkrétna omeškaná splátka nemá byť zrejmá len z dokumentu oznamujúceho zosplatnenie, ... ale aby pre spotrebiteľa mala zmysel, musí jasne a zreteľne vyplývať a byť individuálne určená predovšetkým v upozornení na možnosť zosplatnenia.“, toto jeho posúdenie nie je v rozpore s judikátom R 34/2025, čo znamená, že ním nedošlo k odklonu od (i keď neskôr) ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

26. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP posúdil ako neprípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

27. V dovolacom konaní bola žalovaná plne úspešná, keďže jej však v tomto konaní nevznikli trovy, o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia (§ 453 ods. CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.